

רע"פ 3776/13 - מחמד טקאטקה נ' מדינת ישראל

רע"פ 3776/13 - מחמד טקאטקה נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3776/13

מחמד טקאטקה

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[27.05.2013]

כבוד השופט ע' פוגלמן

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ו' מרוז, ק' רג'ניאנו וא' מקובר) מיום 5.2013. בתיק עפג 1960-04-13; בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש:

עו"ד גאנם נאדם

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ו' מרוז, ק' רג'ניאנו וא' מקובר), שדחה את ערעור המבקש על חומרת העונש שהטיל עליו בית משפט השלום בראשון לציון (כב' סגן הנשיאה א' יקואל). על המבקש נגזר עונש של שבעה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילת רישיון וקנס בסך 2,500 ש"ח.

1. המבקש הורשע לפי הודאתו בעבירות של סיוע לגניבת רכב, קשירת קשר לביצוע פשע והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. גזירת הדין נעשתה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בדבר הבניית שיקול הדעת בענישה. ראשית, קבע בית משפט השלום את מתחם העונש ההולם לאירוע נושא כתב האישום (לפי סעיף 40ג+40ט לחוק העונשין) לעונש מאסר בפועל של בין 8 ל-14 חודשים, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה וכן פיצוי וקנס. בהמשך, בחן בית משפט השלום את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 41א לחוק העונשין). בית המשפט התייחס לקיומה של הרשעה פלילית בעברו של המבקש; היעדר המלצה טיפולית בתסקיר שירות המבחן (על אף המלצה שלא להטיל עליו עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח); נסיבותיו האישיות של המבקש; עבר נורמטיבי; גילו הצעיר; הודאתו בכתב אישום מתוקן; קיומו של שיקום שיקומי, אך לא ברמה המספקת כדי לקבוע את עונשו מחוץ למתחם הענישה (לפי סעיף 40ד לחוק העונשין). בסיכום כל אלה, הטיל בית המשפט על המבקש את העונש כמפורט לעיל.

2. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד דחה את ערעור המבקש על חומרת העונש. בית המשפט היה נכון להניח כי קביעת מתחם הענישה לוקה בחסר מבחינת ההנמקה, שכן ההפניות שאליהן התייחס בית משפט השלום היו לפסקי דין שעניינם הרשעה בעבירת גניבת רכב, ואילו המבקש הורשע בעבירת סיוע בלבד. עם זאת, לאחר בחינת פרטי כתב האישום ונסיבות העניין, נמצא כי העונש שנגזר על המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה, וכי הערכאה הדיונית אף לא החמירה עימו יתר על המידה בנסיבות העניין.

3. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש שב וטוען כי מתחם הענישה שנקבע הוא שגוי. לדבריו, מתחם הענישה נקבע לפי העבירה המושלמת של גניבת רכב, בעוד שהוא הורשע בעבירת סיוע בלבד (שהעונש עליה הוא מחצית מזה הקבוע לעבירה המושלמת). עוד מלין המבקש על כך שערכאת הערעור דחתה את בקשתו להגשת תסקיר משלים, על רקע שינוי נסיבות וקיומו של אפיק טיפולי חדש. בנוסף, נטען כי בית המשפט המחוזי לא נימק כראוי את דחיית הערעור. לגופם של דברים, נטען כי נסיבותיו של המבקש מצריכות הקלה בעונשו. בין היתר, בשל גילו הצעיר, עברו הנקי למעט הרשעה אחת, תקופת מעצר הבית הארוכה, הודאתו המיידית, המלצת שירות המבחן שלא להטיל עליו מאסר בפועל, נסיבותיו המשפחתיות והאישיות וקיומו של אפיק שיקומי.

4. לאחר שבחנתי את הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי בית משפט זה יורה על קיומו של ערעור שני רק מקום שעניינו של המבקש מעורר שאלה משפטיות או ציבורית החורגת מעניינו הפרטני (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). הלכה היא כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמן, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה ב"גלגול שלישי", אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 5621/11 אלקובי נ' מדינת ישראל (5.2.2012)). בענייננו, לא הצביע המבקש על סטייה כאמור.

5. בית המשפט המחוזי בחן את טענות המבקש ביחס לקביעת מתחם הענישה, וסיכם כי גם אם נפלה שגגה באופן שבו הערכאה הדיונית קבעה את המתחם - אין בכך כדי להצדיק את התערבות ערכאת הערעור בעונש שהוטל על המבקש. זאת, לאחר שנמצא כי בית משפט השלום לא החמיר עם המבקש, על רקע אופי העבירה ונסיבות ביצועה אל מול נסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי שמע את טיעוני הצדדים לעניין חומרת העונש, ולא מצא להתערב בממצאי בית משפט השלום בנדון. בין היתר, ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש זלזל בעבר באפשרות של הליך טיפולי, ולכן נמנע שירות המבחן ממתן המלצה בעניינו, וכן כי חרף גילו הצעיר של המבקש נרשמה לחובתו הרשעה בעבירות נוספות. טענותיו של המבקש לעניין העונש נבחנו אפוא על-ידי שתי ערכאות שיפוטיות, ואיני רואה עילה לדיון ב"גלגול שלישי". הבקשה נדחת אפוא, וממילא נדחת הבקשה לעיכוב ביצוע שנלוותה לה. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו, בתנאים ובמועד שעליו הורה בית המשפט המחוזי בפסק-דינו. ניתנה היום, י"ח בסיון התשע"ג (27.5.2013).